

gradnje pri Zambijcih. Pet solidnih kolov zabijejo globoko v pešena tla. Ko spletejo bambusove veje med koli, vse skupaj omečejo z ilovico in tako nastanejo zidovi. Slamnat streha ima obliko stožca. Stebri, koli, zasidrani v globini tal, bodo uspešno kljubovali vetrovom in deževju, hiša bo videla sinove in vnuke. Kadar pa stebri počivajo na skali, se bo hiša hitro sesedla.

Pozdravlja
Alojz Podgrajšek"

SPREMEMBA NASLOVA

Po desetih letih župnikovanja v Materu se bom v začetku maja poslovil od svojih faranov. Dodelili so mi namreč župnijo v središču Lusake, župnijo sv. Ignacija. Razen domačinov se v tej cerkvi zbirajo tudi mnogi belci ter verniki iz Azije in raznih afriških držav.

Od devetega maja naprej bo torej moj naslov:

Jože Kokalj
St. Ignatius Church
Box 125 - Lusaka

VSEM PRIJATELJEM
BLAGOSLOVLJENE PRAZNIKE ZELIJO
MISIJONARJI.

List izdajajo SLOVENSKI ZAMBIJSKI
MISIJONARJI Naslov:
ST. IGNATIUS CHURCH
P.O. Box 125
LUSAKA - ZAMBIA - AFRICA

Printed at Teresianum P.O. Box 8067,
Woodlands, LUSAKA.

IZ SONČNE ZAMBIJE

LETO 8 ST. 2
LUSAKA, 5 APRILA 1977.

V SPOMIN

sobratu, ki ga ni več med nami hrvaškemu jezuitu, bratu Benediktu Fostač. Pokopali so ga v Zagrebu, lusaška nadškofija pa se mu je oddolžila z veličastnim requiemom, pri katerem je koncelebriralo 20 duhovnikov skupaj z lusaškim nadškofom.

Brat Benedikt je bil rojen 28. aprila 1908. v južni Poljski, krščen še istega dne, ko pa je imel le pet mesecev, se je vsa družina preselila na Hrvaško. Oče je bil kovač in Benedikt se je ob njem naučil mnogih praktičnih opravil, posebno pa je vzljubil

4. čelo VIII št. 2 str. 2

domače živali in konje. V šali nam je dejal, da bo v nebesih posebno lepo, ker so tam krasni konji. Zal v Zambiji nimamo konj.

V Družbo Jezusovo je stopil v Zagrebu, ko mu je bilo 20 let, pozneje se mu je pridružil tudi brat Antun, poznejši provincijal hrvaške province.

Zelet si je v misijone, zato je pred drugo svetovno vojno odpotoval v Indijo, kjer so hrvaški in slovenski jezuiti imeli svoje misijonsko polje v okolici Kalkute. Malo pred izbruhom vojne je spremljal bolnega sobrata v Evropo in tako je ostal v domovini, dokler se mu ni ponudila priložnost za odhod v Afriko, v Zambijo. V Lusako je prispel 13. februarja 1966.

Vse misijonske postaje v lusaški nadškofiji so ga dobro poznale, saj je kot pomočnik tajnika za šole potoval od misijona do misijona, od šole do šole in delal vsakorstna dela kot več mehnik, električar, zidar, mizar...

Pred letom dni se je njegovo zdravje začelo slabšati. Imel je visok krvni pritisk - do 220 - in težave s prostato. Na operacijo v Zagreb je odpotoval 15. oktobra lani. Po operaciji so nastale še druge komplikacije, tako da je njegovo življenje ugasnilo za ta svet ob koncu januarja letos.

Brat Benelikt je bil dober redovnik, zelo vešč in sposoben redovniški brat in prijatelj mnogih misijonarjev. Med prvi smo seveda mi, hrvaški in slovenski misijonarji v Zambiji. Globoko smo mu hvaležni za njegov zgled in prijateljsko sodelovanje. Naj uživa zasluženno srečo v Očetovem domu!

9h.3

PRVI POZDRAV IZ ZAMBIJE

KDO SEM

Morda ste se, ali se še boste mudili v okolici Ptuja in če se peljete od Ptuja proti Vidmu pri Ptujju in potem nadaljujete pot preko vinorodnih haloških gričev do Leskovca in še morda napej do letovšča in gradu Trakošćan, boste po dobrih treh kilometrih od ptujškega mostu prišli do vasi, ki vas bo spremljala do Vidma in se imenuje Pobrežje. V tej vasi sem se rodil 1946. leta kot drugi in obenem tudi zadnji otrok kmečkih staršev, po domače Simičevih.

Po osnovni šoli sem se odločil za semenišče in leta 1961 stopil v minoritsko gimnazijo v Zagrebu. Po končanem novicijatu, odsluženju kadrovskega roka in končani maturi sem odšel v minoritsko semenišče v Sostro pri Ljubljani. Teologijo sem končal na ljubljanski fakulteti in bil posvečen julija 1972 v Ptujju. Po uslišanju prošnji za misijone (prej sem tri leta služboval v Sostrem) sem odšel na misijološki institut v London, kjer sem ostal 14 mesecev zaradi bližnjih priprav za Zambijo. Letos ob koncu januarja sem se pridružil minoritski generalni kustodiji v Zambiji.

MINORITI V POVOJNI SLOVENIJI

Slovenski minoriti so v prvih letih po drugi svetovni vojni ostali z okrog desetimi sobrati in kot tako majhna skupina bili pridruženi hrvaškemu minoritu. Ko se je vojna vihra umirila, so se fantje začeli navduševati za življenje po pravilu sv. Frančiška Asiškega ter počasi začeli polniti malo semenišče, ki je takrat bilo v Zagrebu. Poklici seveda niso padali z neba, ampak je bilo treba mlade

ljudi navdušiti za poklic. Najsrečnejšo roko je imel p. Daniel, saj je danes že okrog 30 duhovnikov, redovnikov ali škofijskih duhovnikov, ki so ob njem izbrali to pot.

Kakor je število članov iz leta v leto naraščalo, tako smo se počasi začeli osamovajati in končno leta 1972 stopili na svoje noge. Združili smo se v samostojni provinci, ki se imenuje "Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa" s svojim sedežem v ptujskem minoritskem samostanu. Od prvotne pešćice sobratov je število naraslo na: 37 duhovnikov, 13 bogoslovcev, 4 novince (novicijat je po končani maturi) - skupaj 54.

KJE DELUJEMO

Naš delokrog je predvsem v okolici Ptujja. Poklici so večinoma iz tega področja. Edini točki izven ptujskega področja sta Sestro pri Ljubljani in Piran. Naša usmeritev je pastoralna, saj je večina sobratov vključena v pastoralno delo.

MISIJONSKA MISEL

Morda se bo kdo začudil, da do letos še nismo imeli nobenega misijonarja. Ne mislite, da smo pozabili na sobrate v stiski ali da gledamo samo na svoje potrebe, ne, ampak prej nismo mogli oditi drugam, ko še nismo uspeli vsaj malo zakrpati svojih lukenj in utrditi življenje province. Letos so se, hvala Bogu, vrata odprla in Bog daj, da se ne bi hitro zaprla. Misijonska misel je zaživela, saj ne bo tako dolgo, ko se bo začelo pripravljati na odhod v misijone še nekaj sobratov. Bog daj, da bi čim prej prišli, kajti žetev je res velika, delavcev pa primanjkuje.

MINORITI V ZAMBIJI

Prva skupina minoritskih misijonarjev je prišla v Zambijo leta 1930. Bilo jih je sedem, pet duhovnikov in dva brata. Brazdo so zaorali na področju rudnikov. Po dveh letih so ustanovili prvi misijon v Kalubwi in ga imenovali "Misijon sv. Jožefa". Število misijonarjev se je iz leta v leto večalo in tako nas je danes tukaj že 70. Največ je seveda tujcev, nekaj pa je že tudi domačinov. Eden od domačih minoritov je bil prejšnji mesec posvečen v škofa.

Razdeljeni smo v dve kustodiji: provincijsko, ki je pod upravo ameriških provinc, in pa generalno, v kateri nas je večina evropejcev. Naše središče je v velikem mestu Ndola, tam, kjer so rudniki bakra.

Naše delovanje obsega splošno misijonsko delo, dušno pastirstvo in zidavo raznih verskih objektov. V Ndoli imamo tudi tiskarno, ki je velika pomoč v pastoralnem delu ne le v Ndoli, ampak v celem severnem delu dežele, kjer govore jezik bamba.

KAJ PA Z MANO?

Trenutno sem v misionu sv. Terezije v Ibengi. Misijon je zelo uspešen. Za to pa ne gre zahvala samo našim sobratom, ki so bili prvi tukaj, ampak tudi sestram dominikankam, ki imajo šolo za dekleta - čez 500 študentk - in pa frančiškankam, ki skrbijo za chromele otrčke, za slepe in gobavce. Večina sester so že domačinke.

V tem misijonu bom ostal do Velike Noči, potem pa odhajam na petmesečni tečaj jezika bamba, kajti znanje domačega jezika je nujno potrebno za pastoralno delo. Zdaj se privajam navadam, jeziku, spoznavam misi-

jonsko delo in pomagam, kolikor se pač da z angleščino.

Prisrčen pozdrav vsem bravcem
"Iz sončne Zambije"
- Miha Drevenšek

PISMA

V veliko veselje so nam pisma naših prijateljev. Prihajajo z vseh strani sveta, saj imamo prijatelje na vseh kontinentih. Ostanimo vedno povezani v molitvah in dobrih željah.

DOBROTнице

Iz misijonskega krožka Rojan pišejo: "Sprejmite lep pozdrav od članic našega misijonskega krožka! Hvala vam za listič "Iz sončne Zambije", iz katerega zvemo novice o vašem delovanju. Tudi me vam želimo vse najboljše v tem letu, predvsem zdravja, ki vam je tako potrebno za uspešno delo na misijonskem polju.

Iz naše misijonske blagajne smo vam namenili naš dar. Naj bo za vaše misijonske potrebe - kot sami najbolj veste. Sprejmite tudi lepe pozdrave in voščila od našega duhovnega voditelja."

ZDRAVNICA

Sestra Agnes Zužek nam je iz Etiopije poslala lepo sliko Marije, kakor jo upodabljajo Etiopijci. Vsa je v črnem. "Njihova najljubša barva je črna. To je barva veselja in velikih praznikov. Le za novo leto (11. septembra!) uporabljajo belo barvo."

KJE SO MISIJONI?

V pismu iz domovine smo prebrali: "Naš kaplan je imel pri maši le 6 ljudi. "Oh, kot na Madagaskarju" je vzdihnil.

PRAZNIK

sv. Jožefa smo proslavili v zambijskem bogoslovju, kjer je Jože Rovtar ekonom. Povabil je slovenske in hrvaške misijonarje na večerjo, na pomenek, na tarok, skratka na prijetno bratsko srečanje.

IZ SOLSKE TORBE

"Jezik je eno temeljnih sredstev za izražanje kulture nekega naroda. Tečaj jezika njandža, katerega sem pravkar končal, me je torej povedel v bogato zakladnico starih kulturnih izročil zambijskih plemen. Predvsem so važni modrostni pregovori in reki. Do nedavne preteklosti so le-ti veljali za vodilni pravilnik družbenega življenja, oblikovali so javno mnenje in bili moralni kodeks življenja plemen.

Poglejmo nekatere!

"Popotnik je kakor mana."

Gostoljubnost je posebna odlika plemena. Popotnik je "sladek" kakor mana in tudi hitro odide kot mana. (Mana je jutranja rosa.)

"Kdor raruje, varčuje. "Pregovor izraža pripravljenost, ko gre za pomoč bratu v stiski. Karkoli darujem, mi bo večkratno povrnjeno. Globoka evangeljska misel.

"Nespametni zida na skali". Zanimiv rek. Znana nam je prilika iz evangelija, kjer nas Kristus spodbuja, naj zidamo na trdnih temeljih, na skali. Zambijci pa pravijo, da le nespametni človek zida na skali. Protislovje je le navidezno in izvira iz načina